

Vyvěšeno dne: 11. 2. 2026
Svěšeno dne: 25. 2. 2026

Markéta Hrdličková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. et Mgr. Tomáš Zdechovský, Ph.D., MBA**, bytem Mánesova 915/25, Hradec Králové, zastoupený Mgr. Martinem Bílým, advokátem, sídlem Veleslavínova 252/5, Ostrava, proti žalovanému: **ředitel Sekce plánování schopností Ministerstva obrany**, sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. MO 948475/2024-1122, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 9. 2025, č. j. 31 Ad 3/2025-69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. j. MO 656751/2024-3846, kterým vyřadil žalobce z aktivní zálohy z důvodu překážky pro zařazení do aktivní zálohy a zařadil jej do evidence vojáků v záloze. Překážkou vedoucí k vyřazení z aktivní zálohy byl dle § 35 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2016 Sb., o službě vojáků v záloze, ve spojení s § 34 téhož zákona a § 25 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), žalobcův mandát poslance Evropského parlamentu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dle krajského soudu není prvostupňové rozhodnutí

nicotné. Toto rozhodnutí vydal věcně příslušný služební funkcionář, a sice ředitel Krajského vojenského velitelství Hradec Králové. V záhlaví prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno Krajské vojenské velitelství Hradec Králové, podstatné je však to, že rozhodnutí dne 19. 8. 2024 podepsal jeho ředitel. Ten je také v rozhodnutí označen jménem, příjmením a hodností. Další pochybení v podobě chybějícího data, čísla jednacího a nesprávně uvedeného spisového značky krajský soud hodnotil jako vady, které neměly vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí.

[3] Pokud se jedná o posouzení věci samé, krajský soud potvrdil závěry služebních orgánů, že poslanci Evropského parlamentu jsou z titulu svého mandátu vyloučeni z aktivních záloh. Výklad dotčených ustanovení považoval krajský soud za jednoznačný. Odchýlení se od znění právní úpravy by dle názoru krajského soudu bylo možné pouze tehdy, pokud by připouštěla jiný výklad. Ten však dle krajského soudu právní úprava neumožňuje. Právní úprava odpovídá i zamýšlenému účelu, kterým je zachování funkčnosti státu a mezinárodních institucí v krizových situacích. Krajský soud rovněž neshledal, že by dotčená právní úprava byla diskriminační. Na všechny poslance Evropského parlamentu dopadá stejným způsobem, proto se nejedná o nerovné zacházení. Za diskriminační krajský soud nepovažoval ani skutečnost, že aktuálně výjimka dopadá pouze na žalobce. Právní úprava se totiž vztahuje na všechny stávající i budoucí europoslance. Rovněž rozdílná právní úprava v jiných členských státech Evropské unie není právně závazná pro výklad vnitrostátního českého práva. Vnitrostátní zákonodárce má právo samostatně upravit brannou povinnost a výjimky z ní. Krajský soud proto neshledal důvod k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“). Dotčenou právní úpravu krajský soud nepovažoval ani za rozpornou s ústavním pořádkem. Proto věc nepředložil k rozhodnutí Ústavnímu soudu.

[4] K otázce opožděnosti zahájení správního řízení krajský soud uvedl, že prvostupňový správní orgán měl zahájit řízení bezodkladně, jakmile nastala skutečnost vylučující žalobce z aktivní zálohy, což neučinil. Toto prodlení nicméně nemohlo u žalobce vést k založení legitimního očekávání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že se krajský soud nevypořádal s částí žalobní argumentace a nezabýval se dvěma odbornými stanovisky, která stěžovatel předložil na podporu své argumentace. Z těchto důvodů stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[6] Stěžovatel dále poukázal na nicotnost prvostupňového rozhodnutí, neboť je vydal správní orgán, který k tomu nebyl příslušný (Krajské vojenské velitelství Hradec Králové namísto ředitele tohoto vojenského velitelství). Prvostupňové rozhodnutí dále neobsahuje datum, nemá přiděleno číslo jednací a obsahuje nesprávnou spisovou značku. Žalovaný i krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně dovodili, že se jedná o vady, které nezpůsobují nicotnost rozhodnutí. Každá tato vada by se dala označit za formální pochybení menšího významu, avšak v souhrnu vedou k nicotnosti prvostupňového rozhodnutí.

[7] Krajský soud dle stěžovatele také pochybil při výkladu dotčené právní úpravy. Ústavní soud v judikatuře opakovaně vyslovil, že nelze vycházet pouze z jazykového výkladu právní úpravy, která je toliko prvotním přiblížením k normě. Dle stěžovatele bylo v daném případě třeba aplikovat i další metody právního výkladu, a to výklad logický a teleologický. Účelem aktivních záloh je připravit občany s civilním povoláním na budoucí obranu státu. Neexistuje žádný důvod pro to komukoli odmítnout dobrovolné převzetí povinnosti se vycvičit na obranu vlasti, zvláště když stěžovatel v aktivní záloze již dříve bez problémů sloužil. Stěžovatel považuje za žádoucí, aby i politicky činné osoby znaly prostředí armády. Za správný považuje takový výklad právní

pokračování

úpravy, který by i europoslanci umožnil službu v aktivní záloze, přičemž v době válečného konfliktu by však nebyl povolán do války. Tím by byl naplněn smysl právní úpravy, aby i v době války byl zajištěn chod důležitých institucí.

[8] Tyto závěry podporuje dle stěžovatele také výklad systematický a historický. K systematickému výkladu stěžovatel uvedl, že omezení dle § 25 odst. 1 branného zákona se dle systematiky tohoto zákona týká pouze stavu ohrožení státu nebo válečného stavu. Úpravu obsaženou v § 34 zákona o službě vojáků v záloze, která odkazuje na branný zákon, tak stěžovatel považuje za nesystematickou a nesprávnou. Výklad služebních orgánů v jeho věci vedl k formalistické aplikaci práva. K systematickému výkladu se krajský soud nevyjádřil. Stěžovatel uvádí, že ve prospěch jeho argumentace svědčí i historický výklad. V roce 2004 byla zrušena povinná základní vojenská služba a došlo ke zřízení aktivních záloh. V současnosti je v politické reprezentaci již řada politiků, kteří nemají bezprostřední zkušenosti s armádou. Účast v aktivních zálohách by proto měla být vykládána tak, aby umožnila i politickým reprezentantům získat zkušenosti s armádou. Stěžovatel odkázal též na komparativní výklad. Připomněl, že jiné členské státy nebrání službě poslanců Evropského parlamentu v armádních zálohách. I kdyby krajský soud nepřisvědčil jinému výkladu dotčené právní úpravy, mohl se dle judikatury Ústavního soudu odchýlit od textu zákona ve prospěch stěžovatele a ve prospěch výkladu povolení služby v aktivní záloze.

[9] Stěžovatel dále uvedl, že dotčená úprava (novela branného zákona) se týká výhradně jeho osoby, proto ji označuje za *lex Zdechovský*. Důvodovou zprávu k novele považuje za obecnou, aniž by odkazovala na jakoukoli studii či odpovídající data, která by odůvodňovala její přijetí. Důvodová zpráva nevysvětluje, proč vyvstala potřeba přijmout tuto právní úpravu, když § 25 branného zákona platí od roku 2004 a Česká republika je členem Evropské unie s právem mít své zastoupení v Evropském parlamentu od téhož roku. Důvodová zpráva taktéž pomíjí, že Evropský parlament má jen velmi omezenou pravomoc v oblasti obrany a bezpečnosti členských států. Krajský soud obdobně jako žalovaný uvedl, že funkce europoslance je pro bezpečnost státu důležitá. V čem je důležitá, však již neuvedl. Činnost v aktivní záloze a výkon mandátu europoslance se dle stěžovatele nevylučují ani z časového hlediska. Od pandemie onemocnění Covid-19 Evropský parlament umožňuje vzdálenou účast na hlasování. V případě válečného stavu by tedy Evropský parlament byl schopen fungovat v dálkovém režimu, který fyzickou přítomnost europoslanců při jednání nevyžaduje.

[10] Stěžovatel rovněž rozporuje ústavnost právní úpravy, která mu neumožňuje sloužit v aktivní záloze. Tímto omezením nedochází ke zvýšení obranyschopnosti České republiky, nýbrž k jejímu snížení. Ústavou vyžadované zajištění bezpečnosti České republiky má přednost před zákonným zákazem pro europoslance sloužit v aktivních zálohách v době míru. Službu v armádě stěžovatel nepovažuje pouze za povinnost, nýbrž za právo. Na jeho případ je proto třeba aplikovat princip proporcionality a poměřovat, co stěžovatel a stát získají a ztratí tím, že stěžovateli bude služba v aktivní záloze odepřena. Stát i stěžovatel právní úpravou mnohé ztrácejí a nic nezískávají. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud postupem dle čl. 95 odst. 2. Ústavy předložil věc Ústavnímu soudu, neboť zákon, jehož má být při řešení věci použito, je dle stěžovatele v rozporu s ústavním pořádkem.

[11] Stěžovatel dotčenou právní úpravu považuje také za rozpornou s unijním právem, neboť zakládá nerovné zacházení při výkonu funkce europoslance v různých členských státech. Vnitrostátní právní úprava nemůže omezit rozhodování europoslance, zda vstoupí do aktivní zálohy. Stěžovatel má za to, že jako poslanec Evropského parlamentu by měl mít stejná práva jako ostatní europoslanci, kterým žádný předpis službu v aktivní záloze nezakazuje. Stěžovatel proto navrhl položení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

[12] Dále stěžovatel namítá, že mu postup správních orgánů založil legitimní očekávání. Upozornil, že europoslancem je již od roku 2014. Novela § 25 odst. 1 branného zákona nabyla účinnosti v červenci roku 2023. Již od tohoto okamžiku tedy byly dány důvody pro zahájení správního řízení, avšak k zahájení došlo až o více než rok později. Prodlení se zahájením správního řízení u stěžovatele založilo legitimní očekávání, že mohl v aktivní záloze nadále setrvat. Stěžovatel se domnívá, že na jeho věc nelze aplikovat judikaturu, dle které se nelze dovolávat nezákonné správní praxe. Žádná správní praxe k této otázce nebyla, neboť stěžovatel je jedinou osobou, na kterou se dotčená právní úprava vztahuje.

[13] Stěžovatel rovněž namítl, že dle právní úpravy týkající se držení zbraní jsou osoby účastníci se programu střelecké přípravy považováni za zálohu státu pro plnění úkolů při zajišťování vnitřního pořádku, bezpečnosti nebo obrany státu. Tohoto výcviku se stěžovatel účastnit může, avšak obdobných činností v aktivní záloze nikoli. To považuje za nesystémové.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že dotčená právní úprava stanoví, že do aktivní zálohy se nezařazuje osoba, na kterou se vztahuje výjimka dle § 25 odst. 1 branného zákona. Novelou branného zákona byli mezi osoby s touto výjimkou zařazeni poslanci Evropského parlamentu. Účelem výjimky je zachování funkčnosti státní správy a mezinárodních institucí v krizových situacích. Výklad tohoto ustanovení je jednoznačný a nepřipouští alternativní interpretaci. Jazykový výklad zastávaný služebními orgány je dle žalovaného jediný možný, neboť zákonodárce přijetím uvedené právní úpravy jasně a bez pochybností vyjádřil svou vůli. Nedochozí ani k diskriminaci stěžovatele, neboť právní úprava se vztahuje na všechny europoslance bez rozdílu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností, kterou u napadeného rozsudku neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je krajský soud povinen vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí s obsahem žalobních námitek. Tento požadavek však nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, či ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 Afs 119/2022-47, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou postupoval. Odůvodnil svůj závěr, proč má dotčená právní úprava jediný možný výklad. Aplikovanou právní úpravu pak krajský soud nepovažoval za protiústavní či diskriminační ani rozpornou s unijním právem. Dle krajského soudu služební orgány rovněž stěžovateli nezaložily legitimní očekávání. Podstatu žalobní argumentace krajský soud vypořádal, věcný nesouhlas stěžovatele s tímto vypořádáním nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá.

[17] K námitce, že se krajský soud nevypořádal se dvěma listinami, která stěžovatel předložil v předchozím řízení, Nejvyšší správní soud uvádí následující. První dokument analyzuje historický vývoj aktivních záloh, druhý shrnuje judikaturu Ústavního soudu vztahující se k otázce obecnosti přijímaných zákonů. Neosvědčují tedy žádné skutkové okolnosti, nejedná se ani o znalecké posudky, které by byly vypracovány za účelem podání odpovědi na konkrétní odborné otázky (rovněž skutkové, nikoli právní). V případě obou dokumentů se jedná o ryze právní texty (resp. zčásti právně historické), a tedy k nim krajský soud správně přistoupil tak, jako kdyby se jednalo o vyjádření samotného stěžovatele učiněná na podporu jeho právní argumentace. Z tohoto důvodu jimi nebylo nutno provádět dokazování při jednání, nýbrž postačovalo, aby se krajský soud vypořádal s jejich obsahem a podstatou argumentace, která z nich vyplývala. To také učinil. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku stručně

pokračování

zabýval jak účelem a vývojem právní úpravy aktivních záloh, tak ústavností dotčené právní úpravy. Nejvyšší správní soud proto nepokládá napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, a mohl přistoupit k věcnému posouzení stěžejních námitek, které je možno rozdělit do několika tematických okruhů.

III.A Vady prvostupňového rozhodnutí

[18] Stěžovatel již v podaném odvolání upozorňoval na to, že prvostupňové rozhodnutí vykazuje vady. První takovou vadu stěžovatel spatřoval v tom, že ve věci rozhodlo Krajské vojenské velitelství Hradec Králové namísto ředitele tohoto vojenského velitelství. Další vady stěžovatel spatřuje v tom, že v rozhodnutí je uvedena nesprávná spisová značka a absenteje datum vydání a číslo jednací. Žalovaný a krajský soud dospěli k závěru, že tyto vady nemají za následek nicotnost ani nezákonnost prvostupňového rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[19] Dle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*

[20] Nejvyšší správní soud se již ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval otázkou vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí z důvodu věcné nepříslušnosti správního orgánu. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze za rozhodnutí považovat, přičemž takovou vadou je např. právě absolutní nedostatek pravomoci či absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131).

[21] Nicotnost rozhodnutí „představuje výjimečnou situaci, která nastává pouze v případě těch nejzávažnějších nezhojitelných vad rozhodnutí. Tomu odpovídá rovněž formulace § 77 odst. 1 správního řádu, který v otázce věcné příslušnosti s nicotností spojuje pouze situaci, kdy daný orgán nebyl "vůbec věcně příslušný" – pokud správní orgán pouze chybně vyhodnotí rozložení působnosti, jež je v určité oblasti svěřena několika různým správním orgánům (tedy fakticky nepřekročí obor své činnosti, pro niž má odborné zázemí), vydané rozhodnutí v takové věci nebude nicotné, ale "pouze" nezákonné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2023, č. j. 5 As 99/2021-60). Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný, a sice takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004-58).

[22] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře zabýval i takovými vadami správních rozhodnutí, které odpovídají vadám, jejichž absenci stěžovatel namítá u prvostupňového rozhodnutí vydaného v této věci. V rozsudku ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021-34, Nejvyšší správní soud uvedl, že „smyslem ustanovení § 69 odst. 1 a 2 správního řádu je, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí obsahovalo určité náležitosti, což je prostředek k zajištění potřebné míry důvěry adresátů rozhodnutí a případně i dalších osob v to, že se jedná o formalizovaný akt orgánu veřejné moci nadaného patřičnou pravomocí v oboru jeho působnosti, jenž byl vydán zákonem stanoveným postupem. Formální náležitosti rozhodnutí tedy především osvědčují, že se jedná o akt vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci.“

[23] Nejvyšší správní soud konkrétně vyslovil, že označení správního orgánu, otisk úředního razítka a označení účastníka jsou formálními náležitostmi písemného vyhotovení rozhodnutí, jejichž smyslem a účelem je ukázat, kdo formuloval názor na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí, a koho se rozhodnutí týká. Absenci těchto náležitostí Nejvyšší správní soud sice považoval za vady, které nicméně s ohledem na celkový obsah rozhodnutí a jeho formu nelze považovat za vady natolik závažné, aby zakládaly nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021-34).

Rovněž absence data vyhotovení rozhodnutí je nepochybně vadou jeho písemného vyhotovení, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla se však nejedná o vadu způsobující nicotnost ani nezákonnost daného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82).

[24] Na základě shora uvedených obecných východisek Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem do té míry, že prvostupňové rozhodnutí sice obsahuje vady, s hodnocením stěžovatele se však již rozchází v tom, že by se v daném případě jednalo o vady, které by měly za následek nicotnost nebo nezákonnost vydaných správních rozhodnutí. Z prvostupňového rozhodnutí je bez pochybností patrné, že je vydal a podepsal přímo ředitel krajského velitelství, který je v rozhodnutí označen uvedením funkce ředitele, hodností, jménem a příjmením. Rovněž v poučení o odvolání se výslovně uvádí, že „*se podává u ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové*“, tedy u prvostupňového služebního funkcionáře, a že o něm rozhoduje nadřízený služební funkcionář, kterým je „*ředitel Sekce plánování schopností MO*“.

[25] Ačkoli je tedy v prvostupňovém rozhodnutí služební orgán nesprávně formálně označen jako Krajské vojenské velitelství Hradec Králové, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že se jedná o pochybení spočívající v nepřesném označení služebního orgánu, nikoli o to, že by rozhodnutí vydal služební orgán absolutně věcně nepřislušný nebo který k tomu neměl pravomoc.

[26] Další stěžovatelem namítané vady (chybějící datum a číslo jednací, nesprávná spisová značka) pak krajský soud nehodnotil s přihlédnutím k celkovému obsahu prvostupňového rozhodnutí a jeho formě jako natolik závažné nedostatky, které by zakládaly nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Předmět řízení, sporná otázka i adresát jsou v rozhodnutí vymezeny nezaměnitelným způsobem. Nepanují tedy žádné pochybnosti o předmětu a adresátu rozhodnutí, ani o jeho obsahu, o čemž svědčí rozsáhlá polemika stěžovatele s jeho závěry. Zároveň Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek. Žalovaný přitom v rozhodnutí o odvolání řádně prvostupňové rozhodnutí označil jak v záhlaví, tak ve výroku.

III.B Vyřazení z aktivní zálohy

[27] Podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona o službě vojáků v záloze *voják v aktivní záloze se z aktivní zálohy před uplynutím doby, na kterou byl do aktivní zálohy zařazen, vyřadí rozhodnutím ředitele krajského vojenského velitelství o vyřazení z aktivní zálohy z důvodu vzniku překážky pro zařazení do aktivní zálohy uvedené v § 34.*

[28] Dle § 34 zákona o službě vojáků v záloze *do aktivní zálohy se nezahrnuje voják v záloze, kterému se podle § 25 odst. 1 a 2 branného zákona stanoví výjimka z povinnosti dostavit se k odvodnímu řízení a vykonávat mimořádnou službu.*

[29] Dle § 25 odst. 1 branného zákona, s účinností od 23. 7. 2023, *poslanci a senátoři Parlamentu, poslanci Evropského parlamentu, členové vlády, soudci Ústavního soudu, prezident, viceprezident a členové Nejvyššího kontrolního úřadu, členové bankovní rady České národní banky, občané ve funkcích s diplomatickými a konzulárními výsadami a imunitami, hejtmani krajů, primátor hlavního města Prahy, ředitelé krajských úřadů a ředitel Magistrátu hlavního města Prahy se po dobu výkonu funkce k odvodnímu řízení a k výkonu mimořádné služby nepovolávají* (pozn.: podtržení doplněno soudem).

[30] Poslanci Evropského parlamentu byli do § 25 odst. 1 branného zákona doplněni na základě novely provedené zákonem č. 178/2023 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti obrany. Důvodová zpráva (sněmovní tisk 368/0, 9. volební období, 2021 až 2025, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, <https://www.psp.cz>) k této změně konkrétně uvádí:

pokračování

„Doplňuje se výjimka z povinnosti dostavit se k odvodnímu řízení a vykonávat mimořádnou službu pro poslance Evropského parlamentu. Důvodem pro to je zejména posun ve významu činnosti Evropského parlamentu od jeho vzniku do současnosti - Evropský parlament velmi posílil ve svých pravomocích v legislativním procesu Evropských společenství a podílí se stále více na evropské normotvorbě. Z tohoto pohledu by mělo být pro Českou republiku prioritou, aby byli čeští poslanci na jednání Evropského parlamentu fyzicky přítomni a hájili zájmy České republiky při přípravě právních předpisů, kterými bude Česká republika posléze vázána. Toto uvádí i důvodová zpráva k § 53 zákona č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých zákonů. Mandát poslance Evropského parlamentu je např. neslučitelný s výkonem funkce poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, přičemž poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky má v branném zákoně výjimku z povinnosti dostavit se k odvodnímu řízení a vykonávat mimořádnou službu. Dle § 53 odst. 2 písm. b) zákona č. 62/2003 Sb. neslučitelnost s funkcí poslance Evropského parlamentu může stanovit i jiný zákon. Tím je myšlen pro futuro jakýkoliv zákon České republiky.“

[31] Uvedenou právní úpravu žalovaný a krajský soud vyložili tak, že vylučuje stěžovatele jako poslance Evropského parlamentu po dobu výkonu jeho mandátu z možnosti být členem aktivní zálohy. Dospěli k závěru, že aplikovaná právní úprava jiný výklad nepřipouští. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[32] Dle jazykového výkladu, který je (jak stěžovatel správně upozorňuje) prvotním přiblížením se normě, je dotčená právní úprava jednoznačná a nepřipouští jiné řešení. Dle § 25 odst. 1 branného zákona se europoslanci po dobu výkonu mandátu nepovolávají k odvodnímu řízení. Tato úprava prostřednictvím odkazu obsaženého v § 34 ve spojení s § 35 odst. 1 písm. b) zákona o službě vojáků v záloze dopadá i na službu v aktivních zálohách. Ředitel krajského vojenského velitelství tedy byl povinen stěžovatele z aktivní zálohy vyřadit, neboť mu zákon o službě vojáků v záloze odkazující na jednoznačné znění konkrétního ustanovení branného zákona neposkytoval žádný prostor pro správní uvážení.

[33] Jazykovému výkladu odpovídá v tomto případě i výklad logický a systematický. Zákon o službě vojáků v záloze bez pochybností stanoví, že se do aktivní zálohy nezařazuje osoba, na kterou dopadá výjimka dle § 25 odst. 1 branného zákona. V tomto ustanovení je obsažen okruh funkcí moci výkonné, zákonodárné a soudní, které jsou vyloučeny. Ani podle pravidel logiky tak nelze dospět k jinému závěru, než jaký vyplývá z jazykového výkladu. K témuž závěru vede i výklad systematický, který stěžovatel v kasační argumentaci aplikuje nesprávně. Stěžovatel namítá, že § 25 odst. 1 branného zákona dopadá pouze na období, kdy je vyhlášen stav ohrožení státu nebo válečný stav. Proto pravidlo uvedené v tomto ustanovení nelze na aktivní zálohy aplikovat v době míru. Z hlediska systematiky branného zákona skutečně platí, že § 25 se vztahuje ke stavu ohrožení nebo válečnému stavu, neboť se nachází v části 6 branného zákona, která je nazvána *Některá opatření související s vyhlášením stavu ohrožení státu nebo válečného stavu*. Pro výklad v nynější věci je však určující systematika zákona o službě vojáků v záloze. Ten v § 34 výslovně stanoví, že se do aktivní zálohy nezařazují osoby, na které dopadá výjimka dle § 25 odst. 1 branného zákona. Zákon o službě vojáků v záloze vyřazení z aktivních záloh nespojuje se stavem ohrožení státu nebo válečným stavem. Aplikuje se tedy výhradně pravidlo vymezené v tomto ustanovení bez vazby na stav ohrožení státu nebo válečný stav. Vyřazení poslance Evropského parlamentu z aktivních záloh je proto nezávislé na tom, zda je či není vyhlášen stav ohrožení státu nebo válečný stav.

[34] Tento výklad odpovídá i smyslu a účelu dotčené právní úpravy, jakož i úmyslu zákonodárce. Jak plyne z § 25 odst. 1 branného zákona i z výše odkazované důvodové zprávy, pro určité klíčové veřejné funkce či profese zákonodárce stanovil, že se nepovolávají k odvodnímu řízení a k výkonu mimořádné služby. Mezi tyto funkce zařadil mj. prezidenta, členy vlády a hejtmany krajů jako představitele moci výkonné, soudce Ústavního soudu jako představitele moci soudní a poslance a senátory Parlamentu ČR jako představitele moci zákonodárné. Smyslem

této úpravy je zajistit konkrétní okruhy osob (veřejných činitelů), které nebudou v době ohrožení státu či válečného stavu vykonávat vojenskou službu, nýbrž se budou nadále věnovat výkonu svých funkcí tak, aby byl zajištěn základní chod státu. K nim zákonodárce s účinností od 23. 7. 2023 zařadil i poslance Evropského parlamentu, který se stěžejním způsobem podílí na legislativní unijní činnosti, což následně přímo ovlivňuje Českou republiku jako členský stát Evropské unie. Je třeba odmítnout stěžovatelovy argumenty, že Evropský parlament nemá žádné kompetence v oblasti bezpečnosti. Zmínit je možno například, že od zahájení ozbrojeného válečného konfliktu na Ukrajině Evropská unie přímo pomáhá napadené zemi finančně i materiálně, což se přímo dotýká bezpečnosti členských států. Zároveň však - i v době válečného stavu či stavu ohrožení - je třeba přijímat právní úpravu v řadě oblastí (cla, zdanění, hospodářská soutěž), v nichž má Evropská unie a Evropský parlament řadu kompetencí. Zařazením europoslanců do výčtu dle § 25 odst. 1 branného zákona tedy vnitrostátní zákonodárce vyzdvihl důležitost Evropského parlamentu pro Českou republiku i v době ohrožení státu či válečného stavu. Úmyslem zákonodárce pak bylo z hlediska výkonu vojenské služby postavit europoslance naroven s poslanci a senátory Parlamentu ČR. K tomu nebylo zapotřebí, aby důvodová zpráva odkazovala na studie či jiné podklady, neboť vycházela z podstaty fungování Evropského parlamentu a srovnání činnosti europoslanců s činností poslanců a senátorů Parlamentu ČR.

[35] Na uvedeném nic nemění ani komparace české úpravy s úpravou v jiných státech. Je interní věcí každého státu, jakým způsobem bude v těchto otázkách postupovat. Ani odlišná zahraniční úprava by nemohla vést ke změně výkladu vnitrostátní právní úpravy.

[36] V souzené věci tak krajský soud správně dovodil, že dotčená právní úprava nepřipouští vícero výkladů, ale toliko výklad jediný, který důvodně vedl k vyřazení stěžovatele z aktivní zálohy po dobu trvání jeho mandátu europoslance. Požadavku, aby stěžovatel mohl jako europoslanec být zároveň členem aktivních záloh, nelze vyhovět. Takový požadavek by znamenal popření a přetvoření aplikované právní úpravy, které není úlohou moci soudní.

[37] Argumentuje-li stěžovatel, že službu v aktivní záloze by bylo možné skloubit s výkonem mandátu europoslance v době míru a že by tato služba mohla mít řadu výhod jak pro stěžovatele (získávání zkušeností a informací z armádního prostředí), tak pro samotnou armádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tyto argumenty nemohou vést k popření jednoznačného znění právní úpravy. Nelze odhlížet ani od toho, že stát má omezené kapacity k výcviku a vybavení aktivních záloh, a tedy je třeba se ptát po smyslu výcviku osob zákonodárcem vyloučených pouze tzv. „pro sebe“. Z pohledu soudu se nicméně jedná spíše o argumenty pro změnu právní úpravy, k níž by muselo dojít řádným legislativním procesem.

III.C Soulad s ústavním pořádkem

[38] Stěžovatel taktéž zpochybňuje soulad aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem, a to z několika důvodů. Právní úprava dle stěžovatele postrádá obecnost, snižuje bezpečnost České republiky a zasahuje do jeho práva na výkon vojenské služby.

[39] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že obecností jakožto základním znakem zákonů se Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. K základním principům materiálního právního státu náleží maxima všeobecnosti právní regulace (požadavek obecnosti zákona, resp. obecnosti právních předpisů). Všeobecnost obsahu je ideálním, typickým a podstatným znakem zákona (resp. i právního předpisu vůbec), a to ve vztahu k soudním rozsudkům, vládním a správním aktům. Smyslem rozdělení státní moci na moc zákonodárskou, výkonnou a soudní je svěřením všeobecné a prvotní mocenské regulace státu zákonodárství, odvozené všeobecné mocenské regulace a rozhodování o individuálních případech správě a výlučně jenom rozhodování o individuálních případech soudnictví. Argumenty ve prospěch obecnosti zákona tudíž jsou dělba moci, rovnost a právo na vlastního, nezávislého soudce a vyloučení svévole (libovůle)

pokračování

při uskutečňování veřejné moci (nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, *Ježy na Labi*, nebo ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 27/09, *Kauza Melčák*).

[40] Právní úpravou, jejíž přijetí bylo iniciováno v návaznosti na konkrétní osobu, se Ústavní soud zabýval např. v nálezu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, *Zákon o střetu zájmů (lex Babiš I)*. V tomto nálezu Ústavní soud uvedl: „*S tím souvisí námitka porušení požadavku obecnosti zákona založená na tvrzení vedlejší účastnice, že napadená úprava byla "šita na míru" (sc. - v negativním smyslu) tehdejšímu ministru financí (tzv. lex Babiš). Jak to dokládá více než rok a půl trvající rozprava v Poslanecké sněmovně k této otázce, není pochyb o tom, co vložení napadené úpravy do vládou předloženého návrhu zákona (tisk č. 564/0) vyvolalo a co tím bylo sledováno. Zákon č. 14/2017 Sb. je reakcí na specifickou situaci, která dosud neměla v historii České republiky obdoby, avšak to lze uvést i u většiny zahraničních úprav reagujících na vývoj ve společnosti zejména v této oblasti (viz např. kriticky k chybějící koncepčnosti takové úpravy Perkins, R. B. The New Federal Conflict-of-Interest Law. Harvard Law Review, roč. 1963, č. 6, s. 1117 a násled.). Nic na tom nemění, že podnětem může být právě nějaká "kauza" (např. Rakousko v roce 1980).*“

[41] Ústavní soud v citovaném nálezu dále konstatoval, že i když impulsem pro přijetí právní úpravy byla konkrétní kauza či osoba, neznamená to, že námitka porušení pravidla obecnosti zákona je důvodná. Napadená úprava nebyla aplikovatelná pouze a jediné na tuto konkrétní osobu, avšak upravovala právní poměry všech osob, jež by se ocitly ve veřejné funkci ve střetu zájmů. Významné bylo i časové hledisko, neboť úprava měla *pro futuro* dopadat na všechny obdobné případy. Upravovala situace, které existovaly a které mohou nastat i v budoucnosti, nebyla tak omezena pouze na člena vlády, který ke dni účinnosti novelizace zákona o střetu zájmů vykonával funkci ministra financí.

[42] Rovněž v nyní posuzovaném případě dotčená úprava obecně vylučuje službu všech stávajících i budoucích poslanců Evropského parlamentu v aktivních zálohách po dobu trvání jejich mandátu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato úprava postrádala znak obecnosti, neboť stanoví pravidlo chování pro obecnou skupinu osob, kterou definuje poslaneckým mandátem. Zároveň není určující, pokud snad bylo stěžovatelovo dřívější působení v aktivní záloze impulsem pro přijetí novelizované právní úpravy. Důvodová zpráva k § 25 odst. 1 branného zákona výslovně uvádí jako důvod důležitost Evropského parlamentu jako unijní instituce a z toho plynoucí potřebu přítomnosti europoslanců na jednání parlamentního shromáždění. Důvodová zpráva taktéž zdůraznila záměr zákonodárce postavit europoslance naroveň poslancům a senátorům Parlamentu ČR. Tyto důvody s osobou stěžovatele nesouvisí. I kdyby však působení stěžovatele v aktivní záloze bylo skutečně motivem pro přijetí dotčené právní úpravy, je rozhodující znění právní úpravy, nikoli osoba či kauza, která stála u zrodu potřeby branný zákon novelizovat. Dotčenou úpravou nedochází ani k omezení obranyschopnosti České republiky. Pouze je vymezeno, které veřejné funkce a jejich výkon jsou rozhodující pro chod státu, a tedy mají přednost před vojenskou službou (v době míru, ohrožení i válečného stavu).

[43] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by bylo zasaženo do stěžovatelových základních práv, v důsledku čehož by bylo třeba provádět test proporcionality. Branná povinnost je povinností vůči státu. Tomu odpovídá jak její samotný název, tak zákonné vymezení dle branného zákona. Brannou povinnost jako povinnost označuje i ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Jedná se tedy o povinnost vůči státu, nikoli o základní lidské právo. Stejně tak je povinností zvoleného europoslance řádně vykonávat svůj mandát. Skutečnost, že zákonodárce upřednostnil povinnost řádného výkonu mandátu europoslance oproti povinnosti vojenské služby, není zásahem do stěžovatelových práv. Jedná se pouze o upřednostnění jedné povinnosti před druhou. Stěžovatel ostatně může jako europoslanec sám iniciovat změnu tohoto pravidla na unijní či vnitrostátní úrovni. Nejvyšší správní soud tak nedospěl k závěru, že by dotčená právní úprava odporovala ústavnímu pořádku, a proto věc nepředložil Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

III.D Soulad s unijním právem

[44] Namítá-li stěžovatel rozpor dotčené právní úpravy s unijním právem z důvodu nerovného zacházení při výkonu funkce europoslance v různých členských státech, Nejvyšší správní soud k této problematice odkazuje na primární právo Evropské unie a související judikaturu Soudního dvora.

[45] Dle čl. 4 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „SEU“) *Unie ctí rovnost členských států před Smlouvami a jejich národní identitu, která spočívá v jejich základních politických a ústavních systémech, včetně místní a regionální samosprávy. Respektuje základní funkce státu, zejména ty, které souvisejí se zajištěním územní celistvosti, udržením veřejného pořádku a ochranou národní bezpečnosti. Zejména národní bezpečnost zůstává výhradní odpovědností každého členského státu. Z citovaného ustanovení vyplývá, že oblast národní bezpečnosti spadá do výlučné působnosti členských států Evropské unie.*

[46] K této problematice se opakovaně vyjádřil také Soudní dvůr. V rozsudku ze dne 15. 7. 2021 ve věci *B. K. proti Republice Slovenija (Ministrstvo za obrambo)*, C-742/19, v bodech 36 a 37, uvedl, že „čl. 4 odst. 2 ctí Unie rovnost členských států před Smlouvami a jejich národní identitu, která spočívá v jejich základních politických a ústavních systémech, a respektuje základní funkce státu, zejména ty, které souvisejí se zajištěním územní celistvosti, udržením veřejného pořádku a ochranou národní bezpečnosti. Totéž ustanovení upřesňuje, že národní bezpečnost zůstává výhradní odpovědností každého členského státu. V tomto ohledu je třeba podotknout, že hlavní úkoly ozbrojených sil členských států, kterými jsou zajištění územní celistvosti a ochrana národní bezpečnosti, jsou výslovně zmíněny mezi základními funkcemi státu, které musí Unie podle čl. 4 odst. 2 SEU respektovat“.

[47] Volba vojenské organizace členských států, jejímž předmětem jsou obrana území nebo základních zájmů, nejsou upraveny unijním právem (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 3. 2003 ve věci *Alexander Dory*, C-186/01, bod 35). Podle ustálené judikatury Soudního dvora však zároveň platí, že i když jediné členským státům přísluší vymezit jejich podstatné bezpečnostní zájmy a přijmout opatření způsobilá k zajištění jejich vnitřní a vnější bezpečnosti, včetně rozhodnutí týkajících se organizace ozbrojených sil, nelze na základě pouhé skutečnosti, že určité vnitrostátní opatření bylo přijato za účelem ochrany národní bezpečnosti, vyloučit uplatnění unijního práva a zprostit členské státy povinnosti je dodržovat (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. 10. 1999 ve věci *Angela Maria Sirdar*, C-273/97, bod 15, nebo ze dne 11. 1. 2000 ve věci *Tanja Kreil*, C-285/98, bod 15).

[48] Tyto obecné závěry Soudní dvůr aplikoval v rozsudku ve věci *B. K. proti Republice Slovenija (Ministrstvo za obrambo)* na problematiku pracovní doby vojáků. V bodech 43 a 44 dospěl k těmto závěrům: „I když respektování základních funkcí státu ze strany Unie neznamená, že je úprava pracovní doby vojáků zcela vyloučena působností unijního práva, nic to však nemění na tom, že čl. 4 odst. 2 SEU vyžaduje, aby použití pravidel unijního práva týkajících se této úpravy na vojáky nebylo s to narušit řádné plnění těchto základních funkcí. Tato pravidla tedy nemohou být vykládána takovým způsobem, že by bránila ozbrojeným silám plnit jejich poslání, a v důsledku toho obměňovala základní funkce státu, kterými jsou zachování územní celistvosti a ochrana národní bezpečnosti. Z toho vyplývá, že zvláštnosti, které každý členský stát přiznává fungování svých ozbrojených sil, musí být náležitě zohledněny unijním právem, ať již vyplývají mimo jiné ze zvláštních mezinárodních závazků tohoto členského státu, konfliktů nebo hrozeb, kterým čelí, nebo také z geopolitického kontextu, v němž se tento stát vyvíjí.“

[49] V již zmiňovaném rozsudku ve věci C-186/01, *Alexander Dory*, se Soudní dvůr zabýval německou úpravou povinné vojenské služby, která byla omezena pouze na muže, a sice otázkou, zda se nejedná o nedůvodnou diskriminaci. Soudní dvůr v bodech 38, 40 a 41 rozsudku konstatoval, že rozhodnutí Německé spolkové republiky zajistit vlastní obranu částečně prostřednictvím povinné vojenské služby je výrazem takovéto volby vojenské organizace, na kterou se v důsledku toho nepoužije unijní právo. Existence nepříznivých důsledků na přístup

pokračování

k zaměstnání v důsledku povinné vojenské služby nemůže mít za následek, aniž by došlo k zásahu do pravomocí členských států, donutit dotčené členské státy, aby buď rozšířily povinnost vojenské služby na ženy, a tím na ně uvalily stejné nevýhody vzhledem k přístupu k zaměstnání, nebo zrušily povinné vojenské služby. Z tohoto důvodu unijní právo nebrání tomu, aby byla povinná vojenská služba omezena pouze na muže.

[50] Uvedené závěry dopadají i na nyní posuzovaný případ. Je plně vnitrostátní záležitostí, jakým způsobem Česká republika upravuje výkon vojenské služby, včetně toho, jaké osoby či funkce nebudou podléhat vojenské povinnosti z důvodu zachování fungování státu. Jak plyne z výše uvedeného, unijní právo se sice může v některých případech uplatnit i v oblasti bezpečnosti (např. z důvodu diskriminace), Nejvyšší správní soud však neshledal, že by tomu tak mělo být v nynější věci. Jak vyplývá z rozsudku ve věci *Alexander Dory*, Soudní dvůr v této oblasti určitou formu nerovného zacházení dokonce připustil. Ve věci stěžovatele nicméně Nejvyšší správní soud žádnou formu diskriminace neshledal. Dotčená právní úprava dopadá na všechny české europoslance bez rozdílu. Zároveň se totožná úprava týká jak poslanců Evropského parlamentu, tak poslanců a senátorů Parlamentu ČR. Není tedy žádný rozdíl mezi českými zákonodárci na unijní a vnitrostátní úrovni. Panují-li rozdíly mezi europoslanci (jako občany konkrétního členského státu) napříč členskými státy, je tato rozdílnost dána odlišnou úpravou bezpečnostní politiky každého členského státu. Rozsah povinnosti vojenské služby je věcí vnitrostátní úpravy každého členského státu a rozdíly plynoucí z této odlišné úpravy nejsou diskriminací jednotlivých europoslanců. Nejvyšší správní soud neshledal, že by unijní úprava dopadala na vyloučení českých europoslanců ze služby v aktivních zálohách a že by z tohoto důvodu bylo nutno pokládat Soudnímu předběžnou otázku.

III.E Ostatní námitky

[51] Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval ostatními dílčími námitkami. Ve shodě s krajským soudem neshledal, že by pozdějším zahájením řízení o vyřazení stěžovatele z aktivní zálohy mohlo být založeno jeho legitimní očekávání. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, vysvětlil, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán*“ (srovnej též nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07).

[52] V nynější věci účastníci řízení nečiní sporným, že ředitel krajského vojenského velitelství nekonal bezodkladně poté, co nabyla účinnosti právní úprava, která neumožňovala zařazení stěžovatele jako europoslance v aktivních zálohách. Tato nečinnost však nemohla založit legitimní očekávání stěžovatele. Sám stěžovatel uvádí, že žádná správní praxe k této otázce nebyla, neboť stěžovatel je jedinou osobou, na kterou se dotčená právní úprava vztahuje. Již z tohoto tvrzení vyplývá, že v daném případě nelze hovořit o dlouhodobé správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání, nadto v situaci, kdy nekonání služebních orgánů a ponechání stěžovatele v aktivní záloze by platné právní úpravě odporovalo.

[53] K argumentaci odkazující na úpravu držení zbraní pak Nejvyšší správní soud doplňuje, že tuto námitku stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Z tohoto důvodu se jedná o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

IV. Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[55] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2026

L. S.

Mgr. Ing. Veronika Juříčková v. r.
předsedkyně senátu